

NATEČAJ KRATKOZGODBARJI:

ONA

»Nehaj misliti nanjo!« »Skulirati se moraš, kolega.« »Začni živeti novo življenje in pozabi nanjo.« Glasovi prijateljev so mi odmevali po glavi, ko sem hodil po ozki ulici sredi noči. Od vsega skupaj me je že krepko bolela glava, a misli nisem mogel ustaviti ne glede na to, kako močno sem si tega želel. Njene oči, ko sem ji povedal, da jo ljubim. Njene ustnice ob poljubu za dobro jutro. Njeno nerazumljivo in neumno, a zame nezamenljivo, obnašanje, ko bi morala biti najbolj jezna, se odloči biti potrpežljiva. Njen zame še vedno nedojemljiv in nerazumljiv značaj, s katerim me tolikokrat preseneti. Me je. Nekoč. Misli so me nenačrtno popeljale nazaj, ko sem se še zbuval ob njej, ki je dišala po jagodah. Ko sem na svojih prsih še čutil njen dih. Ko je njena nečakinja še pritekla v spalnico na vse zgodaj in naju z medvedkom v roki našla speča enega ob drugem. A to je bilo nekoč. Prizemljal sem se in od bolečine, ki sem jo začutil v prsih mi je začela glava še močneje utripati. Kot bi nekaj želelo priti ven, pa ni našlo izhoda. Želel sem ji še zadnjič povedati, da jo ljubim, še zadnjič videti njen pogled, še zadnjič s konicami prstov čutiti njeno kožo, njo, preden me bolečina, ki me razkraja od znotraj, pokonča.

Rana v prsih me je ohromila, da sem se zgrudil ob steni. Roke sem zakopal v lase in se zazrl v tla, kot sem to storil že nešteto krat, odkar sva se razšla. Kot bi mi tla lahko pomagala. Kot bi v njih našel vse odgovore na moja vprašanja, odrešitev. Ugriznil sem se v palec, da nisem zakričal. Ne morem živeti brez nje! Svet je pekel, ko je ni ob meni! Želim si, da bi me vzela nazaj, a me sedaj seveda noče, ko pa sem tak kreten! Kako sem lahko dovolil, da se zgodi kaj takega?! Kako sem lahko pozabil na ta preklemana vrata?! Tolikokrat sem preveril, da sem zaprl svoje konje, njenega pa sem pozabil! Rane, ki so bile posledice mojega neodgovornega ravnanja, so prihrumele iz spomina. Kaj vse bi se lahko zgodilo?! Nedolžni in ljubljene živali. Kaj če bi ga zbil avto?! Kaj če bi povzročil prometno nesrečo?! Morebitni scenariji so se mi en za drugim vrstili v mislih in ob vsakem mi je postajalo bolj slabo.

Pred menoj so se pojavile dolge, gole, tanke noge in ko sem se oziral navzgor proti njihovi lastnici, se je zdelo, da jim ni konca. Naposled sem le zagledal kratko črno krilo, ki je bilo definitivno prekratko. Name je zrla, kot bi bil bolnik in bi nujno potreboval medicinsko pomoč, preden mi odpove srce.

»Si v redu?« Počepnila je ob meni, da je dekolte ozke rdeče majice razkril prevelik del kože prsi. Dotaknila se je moje roke, kot bi mi želela sporočiti, da bo vse v redu, sam pa nisem vedel, če ji lahko verjamem. Če ji naj.

Vstala je, še vedno držeč mojo roko, in mi nakazala, naj tudi sam vstanem. Storil sem tako. Lažje je bilo ubogati pomanjkljivo oblečeno tujko, kot se prepirati sam s seboj. Odvedla me je do konca ulice in v lokal Za vogalom, kamor sem bil namenjen, preden sem se predal bolečini. Posedla me je na oblazinjeno klop blizu točilnega pulta. Odšla je za pult in nekaj govorila točajju. Vrnila se je z dvema kozarcema polnima živo modre tekočine.

»Kaj je to?«

»Sprostitev.«

Odšla je in me pustila samega s to 'sprostitevjo'. Vse sive celice, ki sem jih še premogel, so mi govorile, naj ne spijem niti požirka, a srce je hrepenelo po odrešitvi. Čeprav bi se lahko v kozarcih skrivala droga, ki bi me pokončala – se mi vsaj ne bi bilo potrebno več ukvarjati s samoto. Nagnil sem kozarec, da me je zapeklo po grlu, a tega po treh požirkih nisem več čutil. Prvič v življenju alkohol ni imel nagnusnega okusa. Prijal je.

Po praznem kozarcu so se vse skrbi zdele ničelne. Šele sedaj sem opazil telesa, ki so se eno ob drugem zibala v ritmu glasbe, ki je komaj sedaj prodrla v moja ušesa. V užitku sem se naslonil nazaj in si zaželel, da bi se lahko tako lahkotno počutil vsak dan. Dekleta že dolgo ni bilo nazaj, omotica v meni pa je začela pojenjati, zato sem izpil še pijačo v drugem kozarcu. Od vinjenosti me je zmrazilo, a mi je bilo vseeno bolj udobno kot kadarkoli, od kar sva se razšla.

Noben se ni menil zame, tako mi je bilo udobno, dokler se ni pred menoj pojavila ženska v rdeče-črni opravi. Vse, kar sem videl je bilo megleno, da se je zdelo, kot bi gledal skozi preveliko dioptrijo.

»Si spil kar oboje?«

V odgovor sem se ji nasmehnil.

»No, pridi.«

Brez obotavljanja sem vstal in ji sledil na plesišče, kjer sva plesala med prepotenimi telesi. Morda sem bil tudi sam prepoten – če bi mi nos še deloval, bi morda lahko vonjal svoj smrad. Prijel sem jo za boke, da ne bi izgledal leseno, kot na plesišču navadno sem, sama pa ni zamujala. Z rokami mi je drsela po hrbtu – podobno, a drugače. Objela mi je tilnik – podobno, a drugače. Začela mi je česati lase, da sem pred očmi za trenutek zagledal Martino, kako se mi smehlja, a je naslednjo sekundo že več ni bilo. Zamežikal sem v presenečenju, a me vedenje, da ta oseba

pred menoj ni Martina, ni ustavilo. Vodila me je neka nevidna sila in mi velela gibe. Naenkrat sem se znašel sklonjen nad njo z ustnicami nalepljenimi na njene. Bile so podobne, a drugačne. Prepolne. Preveč jezika. Ogabno! Želel sem se odlepiti od nje, a se nisem mogel premakniti. Telo je delovalo proti moji volji. Zakaj?! Zakaj?! To nisem jaz! Zakaj to počnem? Vso svojo moč sem porabil za to, da sem se odmaknil, a me je to tako izmučilo, da sem si moral telo odpočiti na njeni rami.

Nenadoma je izginila izpod mene in me držala za roko, češ pojdi z menoj. Sledil sem ji – kaj se pa sploh lahko zgodi? Znašel sem se zunaj in pljuča mi je napolnil cigaretni dim. Iz njenih ust ... Nekaj je govorila, prikimal sem ... Kaj je rekla?

Peljala me je proti prehodu za pešce, ki sva ga prečkala pri rdeči luči ... Odklepala je vrata bloka ... Znašla sva se pred vrati njenega stanovanja, ki so me hudo spominjala na še ena, a se nisem mogel spomniti na katera. Pa kaj zato? Saj je ob meni ona. Nič drugega več ni pomembno. Potegnila me je v stanovanje ... Preden sva kamorkoli prišla, sem jo povlekel v objem in jo poljubil. Nekaj se ni ujemalo ... Posedla me je na posteljo ... Z rokami sem ji dvignil majico do prsi ... Ni dišala enako in stanovanje ni pravilno obrnjeno, morda sem kaj zamešal, saj je prenavljala – skupaj sva. Slekla mi je majico ... Me polegla nazaj ... V glavi se mi je prijetno zavrtelo. Poljubljala mi je prsi ... V napačnem zaporedju. Me hoče zмести? Uspeva ji. Nenadoma je gola ležala na meni ... Ni bilo enako.

Odmaknila se je in mi rekla, naj jo počakam tukaj, da bo takoj nazaj ... Ozrl sem se po sobi ... Okno ni imelo zaves, nasproti okna ni bilo dolge rjave omare. Stene niso bile enake barve. Kaj se je zgodilo? Zamežikal sem v tla, odrešitev, in vse se je vrnilo. Vse, kar se je zgodilo, mi je boleče prihrumelo nazaj iz spomina. Želodec se mi je obrnil in v trenutku sem imel pred seboj tisto živo modro tekočino, ki sem jo nazadnje videl v kozarcu. Potegnil sem majico čez glavo in izginil iz stanovanja.